

Valstars hart in stukken, zijn wereld stortte in.
Op het einde pas werd duid'lijk : slechts verraad was zijn vriendin.
Waarom zij hem zo'n gore streek gelapt heeft, weet geeneen.
Maryssa koesterde haar geheimen en nam ze met haar heen.

Maar hoe wreed en geheimzinnig deze priesteres ook was,
zij vocht steeds aan onze zijde, voor 't Eternicaanse ras.
Tegen Malach, tegen de Gouden, tegen Duisterelfen ook.
Tegen ratten en demonen, tegen ondode en spook.

Haar lot en eindbestemming lagen in Reitze voor haar klaar.
Om de Gouden te verslagen, stelde zij een ultiem gebaar :
Het offer van haar Geeraert, tot haar spijt hiervoor onthoofd
en zij werd uiteind'lijk zelf ook van haar kersepit beroofd.

Maryssa ...

Je ziel gaat naar de Ruiter. Goeie reis, het ga je goed.
Misschien verleid je hem ook nog wel met voldoende geld of bloed.
Misschien zien we je nog terug als vers demonenbroed.
Vergeet dan niet Pastor te ontvloeken ... hij vindt dat je hem dat nog moet."

In een gruwelijke eindstrijd, tussen kampioenen al te gader,
eerden ook de Eternicanen hun geloof in de Al-Grote Vader.
Velen vielen aan die Berg, zo ook Turin, dapp're held.
zijn offer was niet tevergeefs, want na dat heftige geweld,

werd de overwinning behaald door de helden van het Licht.
De wijding van Nandor daarna, was een majestueus gezicht.
Toth bleef bij de Berg, Turin werd een heilige van de Wolvin.
Maar Nandor leeft nog altijd verder, na zijn glansrijke overwinning.

En mocht U hem ontmoeten, deze Eternicaanse Held,
groet hem dan met eerbied, want hij heeft het Duister voor ons geveld.
Zijn gele wolvenogen zijn voortaan en altijd op ons gericht.
Tonen wij ons waardig ... aan deze Kampioen van het Licht!

Het Epos van Kato

Mocht de Moeder aller Wolven ooit over onze paden gaan
en in mens'lijke gedaante in onze schoenen komen staan,
is zij vast een heldin die dapper is, snel en wijs en zo.
Eigenlijk alles wat je terugvindt, bij een Wolver als Kato.

Menig grote roedelleider heeft het roedel aangevoerd.
Nochtens is het de vrouw, die de Maanwolvijn het meest beroert.
Zo ook Kadoke, zij rent al jaren als de wind.
Zij heeft haar wolvenklauwen al meer dan dik verdiend.

Haar heldhaftige verleden zal zelf voor haar spreken.
En hopelijk is haar verhaal voor ons een hoopvol teken
dat er nog moed is in ons midden, zoals bij deze dapp're vrouw.
Voorvechtster van de Feniks, aan god en volk trouw.

Zo spreekt men rond het kampvuur nog van die keer dat zij gewis
haar vrienden redde van kannibalen, hen redde uit hun gevangenis.
Om hen uit de kookpot te weren, was ze tot elk offer bereid.
Hierdoor raakte ze geheel vrijwillig, één van haar armen kwijt.

Lang heeft ze niet gelopen, als éénarmige wolvin.
Want even later kreeg ze door haar charmes en veel verleidingszin,
haar arm terug van een Woudgeest, in ruil voor één enkele zoen.
Ach hoe benijden wij die Woudgeest, voor haar kus zou een mens alles doen.

Zo ook richtte zij haar schreden op een buitenwereldlijke reis.
Om wat zieltjes te gaan redden uit het Nirvanaparadijs.
Tesamen met Aynara, haar goede vriendin in hoge nood,
redden beide Amazones de ongelukkigen van de dood.

Maar in Kaltspalt was zij het zelf, die moest worden gered.
Dat krijg je natuurlijk, als je steeds alles op alles zet.
Met Rollo van de Dood werd ze met blindheid geslagen,
maar werd ze gelukkig door haar vrienden in veiligheid gedragen.

Het Epos van Maryssa

Vele helden zijn gesneuveld voor het Eternicaanse Rijk
Velen liepen met hun moed en eer en rijkdommen te kijk.
Maar wie stond steeds in de schaduwen en had mystiek op haar devies?
Een priesteres der Ruiters genaamd ... Maryssa Devries.

Zij was gans omgeven met intrige en mystiek
doch niet altijd sereen, vaak ook wild en fanatiek.
Maar wie was ze werk'lijk, was Devries haar echte naam?
Kwam ze, zoals ze zelf zei, echt uit Portillia vandaan?

Lange tijd was ze verscholen, achter een maskertje verstopt.
Niemand weet waarom ze 't droeg of waarom ze is ermee gestopt.
Was 't om de Ruiters te behagen, die haar de chaos steeds dicteert?
Wie zal het zeggen nu Maryssa door de Ruiters werd verteerd.

Op haar lange, verre reizen, reisde Maryssa niet alleen.
Steeds had onze priesteres een schare mannen om haar heen.
Om haar vrouwelijke charmes was zij beslist het meest berucht.
Slechts and're Ruiteraanbidders waren hiervoor zeer beducht.

Want die schare frisse heren hadden de neiging elke keer
te verand'ren of verdwijnen en verdwenen heer op heer :
broeder Pieter, vriend Andreas. Sloegen zij allen op de vlucht?
Want ook Musti en Fernando zagen we later nooit meer terug.

Ook al leek juffrouw Devries mannen te nemen voor de lol
toch was er éne straffe en die hield het langer vol.
Was het ditmaal toch zijn liefde of zijn beurs die zij bezat?
De grote Valstar was haar slaafje, zij was de hand waar hij uit at.

Dit spelletje duurde jaren, zij was de virtuoos.
En Valstar werd gemolken, blij dat zij hem koos.
Tot enige tijd geleden, tijdens een grootse Ruitermis,
zij openlijk verklaarde wat een sukkel hij eig'lijk is.

Mij hebben ze het niet verteld, maar overal waren ze bij.
En hoewel hun zaken meestal stillekes en geheimvol zijn gegaan,
zag men hen in de strijd steeds vaker, in de voorste linie staan.
Door hun vele dapp're daden, vielen beide heren op.
En in de groep Eternicanen werkten zij zich naar de top.
Iedereen wist dat bij Valstar en Hermanus bovendien
elk oprecht Eternicaan steeds voor een koopje kon gaan zien.
Componenten allerlei, veel voorkomend of uniek,
Valstar heeft het en verkoopt het. Dat was altijd hun politiek.
Vanuit die houding groeide het verlangen naar een hoger liggend doel.
Net iets meer dan simpel hand'len en ze volgden hun gevoel.
Dat leidde tot een gilde der vrije handel werd het genoemd.
Voor deze revolutie werd Valstar nog veel meer geroemd.
Een éénheid werd geschapen en de handel kwam tot rust.
Maar de ijver van de heren werd niet in slaap gesust.
Met Vittor aan hun zijde, kwam HeViVa in 't bestaan.
Synoniem voor goede handel, die met zijn klanten is begaan.
Dus wie tradities wil vereren, wie gunt deze oudjes hun pensioen,
die moet zijn boodschappen voorzeker, bij HeViVa gaan doen!

Klein van gestalte is Kato, maar in vriendschap is ze groot.
Dat kan Lena vast getuigen, ze blijven samen tot de dood.
Maar waar ze van gaat blozen, waar haar hart snel voor gaat slaan,
is de beste spoorzoeker van 't land ... wie oh wie kent zijn naam?

Maar hoe snel een held ook is, soms wordt ze ingehaald.
Onze heldin werd voor haar vaders verleden, duur uitbetaald.
Zonder dat ze het wist, kreeg ze een gif in haar lijf,
daardoor werd ze bijna ondode, gruwelijk bleek en stijf.

Hoe dit af gaat lopen, is thans nog onbekend.
Maar we hebben er vertrouwen in, we zijn het zo gewend.
Kato die lost het wel op, ze pakt haar problemen aan.
En in de schoenen van die gifmenger ... zou ik niet willen staan!

Kato, blijf rennen met het Roedel, je rode haren in de wind.
Blijf houden van de vrijheid. Blijf de Maanwolf goedgezind.
Geef ons nog stof tot stoere verhalen en heldendichten elk uur.
Om nog jaren te vertellen aan het middernacht'lijk kampvuur.

Het Ghouden Eposch

Aanhoort het Ghouden Eposch
Een heldendicht voorwaar
Gesmeed in bloed en vlammen
Waar w' in strede altegaar

De kinderen van de Vader
Gekleed in paars en goud
Konden eeuwen plannen smeden
Op razernij gebouwd

Gevangen in hun huizen
Stad van goud en slavernij
Werd onze wereld begerig bekeken
En op een dag ... kwamen ze vrij

Voor 't eerst in Verrewolde
Duiken Gouden legers op
Storten zich op onze rangen
Smijten vlam en vuur non-stop

Voor d' Eternicaanse legers
Geen respijt en geen weg terug
Want aan de and're kant stuurde Malach
Zijn lijkenlegers in onze rug

Ach we baden tot de Goden
Schenk ons steun en moed en kracht
Ze schonken ons Alba Russus
Alleen zij braken Malachs macht

Ook onze tovers vorsten naarstig
Zochten een antwoord op de vraag
Wie of wat ons kan beschermen
Tegen de purper, gouden plaag

Het Epos van Valstar

Op elk potje past een deksel, bij elke broer past wel een zus,
bij elke linkerschoen, een rechter en bij elke Valstar ... een Hermanus.
Iedereen kent wel de Valstar en zijn bloeiend handelshuis.
Wie iets kopen wil en geld heeft, is bij koopman Valstar thuis.
Maar wie is die Valstar eig'lijk? Is hij steeds koopman geweest?
Leer de echte Valstar kennen, waar hij van houdt en wat hij vreest.

Vele jaren in 't verleden, zijn haar was bruin en nog niet grijs,
was hij jong en onervaren en bijlange nog niet zo wijs.
Dus ging hij net als vele and'ren in het leger, dat stond stoer.
Hij verkoos 't soldatenleven, boven arbeider of boer.
Maar na veertien lange jaren van miserie in de strijd
begint voor Valstar puur door toeval een gehele nieuwe tijd.
Want op een keer in Spieckelspaede, waar hij toen gelegerd zat,
kwam het nieuws dat 's Graevensburghte het zwaar te verduren had gehad.
De strijd was hard, de vijand talrijk en tot overmaat van ramp
waren alle etenswaren bijna op in 't bevriende kamp.
Zo zat de legerleiding met de handen in het haar.
Ze wilden 's Graevensburghte redden met karavanen voedingswaar.
Maar niemand wilde zich bezig houden met deze hopeloze taak.
Totdat Valstar moedig aanbood om te zorgen voor die zaak.
Dankzij al zijn goei relaties en ook wel zijn vaders geld
kon hij voor die voorraad zorgen en werd Valstar plots de held.
Maar toen de karren vol met voedsel stonden voor vertrek
vond men niemand die wou meegaan, niemand in 't leger was zo gek.
Daarom heeft men aan de Valstar iets bijzonders toegestaan.
Hij werd gezel der Krijgers en mocht daarbuiten zijn gangen gaan
om te hand'len als een koopman, leven als een handelaar.
Zo werd Valstars droom ten langen leste, gelukkig toch nog waar.
Hij trok het land door, kocht en verkocht, dreef er handel wel voor twee.
Zijn connecties groeiden dag'lijks en zijn beurzen groeiden mee.
Hij kreeg een leerling in zijn kielzog, maar dat werd al snel een vriend.
Het werd dus 'Valstar én Hermanus', vrienden zoals men zelden vindt.
Na verloop van vele jaren, sloot ook Vittor zich bij hen aan
en ook Spirr, nu reeds lang verdwenen, is dezelfde weg gegaan.
Waar ze allemaal hebben gezeten, weet niemand anders behalve zij.

Men stuitte op een koningsmummie
Horhotep zo heette hij
En Evald zocht en vond diens urne
Zodat hij deed wat Evald zei

In Karmachelen een tijdje later
Kwamen Orks naar ons toe
Poppa Brom bood ons zijn hulp aan
En Aynara zegde toe

De orkshamaan wilde in ruil voor
D' Orkentroep aan onze kant
Dat we mee zochten naar zijn totems
Gans verspreid in heel het land

In die tijd, nog heel onnozel,
Hielpen wij die orkshamaan
Wisten wij veel van hoe het later
Met die Orks zou verder gaan

And're zaken hielden ons bezig
Zoals de grote Vittor Yund
Hij kon de vijand Malach verzwakken
Die was toen niet meer zo gezond

In een krachtig ritueeltje
Scheurde hij uit Malach zijn ziel
Een vampier, genaamde Nefer,
Die ons toen wel plots aanviel

Maar de vijand werd verzwakt toen
En dus is Vittor Yund een held
Over zijn dapp're heldendaden
Wordt vast nog eeuwenlang verteld

Maar in Karmachelen ondertussen
Vergrootte door verraad 't gevaar
Oudgedienden van het AL
Hadden een plannetje voor ons klaar

Ons vertrouwen werd gewonnen
En zo gruwelijk misbruikt
't was onder meer de tover Bufor
Die toen de val is ingestuikt

Een nieuw portaal ging open
Goud en paars stroomde eruit
En overspoelde d' Eternicanen
Maakte gans Karmachelen buit

Al de helden daar aanwezig
Bleken toch niet sterk genoeg
Het was vechten, strijden, sterven,
Tot al wat restte de vlucht op sloeg

In Wittenhuyze kon men rusten
Even bekomen van de strijd
In de univ ter plaatse was er daar
Voor rust en studie tijd

De Orks verzamelden totems
Wij rustten en wonnen kracht
Maar Malach had and're plannen
En vergrootte nog zijn macht

Op de kap van twee jongen Elfen
En met een duister ritueel
Kreeg Malach daar zijn draakvorm
En vloog hij brullend heen

Nu Malachs doel bereikt was
Was hij plots geen dreiging meer
En we konden ons concentreren
Op de problemen van weleer

Vele levens moesten we laten
We voelen trots, maar toch ook spijt
Maanmoeder Lena, Maryssa en Geeraert
Nog velen vervlogen in de tijd

Gedenk nu de dapp'ren die er streden
Al zijn ze levend nu of dood
Allen streden voor Eternica
Hun daden zijn zeer groot

De Ghouden Stad is thans gevallen
De Ghouden Horde ging eraan
Hoor ons Vader, Al Grote Vernietiger
Wij hebben fier uw test doorstaan.

Vele offers waren nodig
Hier een tong en daar een hoofd
En het grootste offer van alles
Ook enk'le levens werden gedooft

Maar hoe grondig onze helden
Hun zaak ook hadden voorbereid
Niemand kon die dag voorspellen
Van die finale laffe strijd

Op een ochtend, ieder sliep nog
Werden onze helden plots verrast
De Ghouden kwamen, zagen, doden
En wie vluchtte werd verast

Maar zelfs de dood kon hen niet houden
Van hun plicht voor 't vaderland
Hoe en wat er precies gebeurd is
Houden ze liever achter de hand

Wat we weten is hoe ze zeker
Met hun machtig zuurmasjien
In de Gouden Stad geraakt zijn
Om het aan Khan Taureth te laten zien

De leider van Gouden Horde
Stuurde zijn legers de dampen in
Om onze helden toch te stoppen
Met hun rokend zuurmasjien

Maar noch de hordes Gouden strijders
Noch Khan Taureth in 't gevecht
Kon de helden tegenhouden
En de strijd werd daar beslecht

In Woudvoorde, toen nog mens'lijk,
Waren Skeevens het probleem
Ze kwamen en ze bleven
En ze bleken erg gemeen

Net voor Woudvoorde veranderde
In het helse rattendom
Zocht en vond Argon een doorgang
En de krijskans keerde om

Door de doorgang die ons Argon
Op zijn magische wijze schonk
Slopen wij de Gouden Stad in
Die van goud en bloed zo blonk

We vochten bitter, de missie slaagde
We vernielden hun artefact
Waarmee de Ghouden konden reizen
Met vernielzucht zwaar bepakt

Hoe zoet was het dit te smaken
Om zo na een lange strijd
Eind'lijk een punt te scoren
Ook al zijn we hen nog niet kwijt

De oorlog woedde verder
Naar Halinus ging de reis
Om daar onder de necropool
Te zoeken naar de prijs

Die ons voor eens en voor altijd
Verlost van al dat goud
We vonden er een vesting
Herietisch, dus zeer oud

We doorzochten heel de vesting
En stotten op een poort
Vol met vreemde tekens
Die lang niet meer was verstoord

Evald wilde ze vertalen
En ging dus aan de slag
Maar de rest wilde naar binnen
Niemand die 't gevaar al zag

Dapper traden ze naar binnen
't was tijd voor actie, niet voor beven
maar 't zat er vol met Ghouden gasten
en die kwamen weer tot leven

Dus weer knokken, bashen, trashen
Tegen een vijand zelf gewekt
Een wijze les voor onze mensen
Teveel nieuwsgierigheid ... nekt

Gelukkig was dit niet voor niks
De strijd was hard, de prijs was goed
Een recept voor zuurgas vonden we
Dat het goud oplossen doet

Gewapend met die nieuwe kennis
Trokken ze steeds verder op zoek
Naar de vele ingrediënten
Uit dat oud Herietisch boek

Naar verluide zou er wat liggen
Etherisch goud en sterrenstof
In een tempel in Walderburg
Alleen die Wachter was niet zo tof

Er waren vijf helden voor nodig
Om die Wachter neer te slaan
Het was een tempel van de Vader
Dus u raadt hoe 't is gegaan

Kato en Janus en Leander
Vochten samen zij aan zij
Argon en Tivor smeten vlammen
Smolten die Wachter tot een brij

In de tempel aangekomen
Nam den Argon zijne schat
Tenminste wilde, want hij kon niet,
Het was Moemoe die daar ook zat

Dat oude besje dat ooit stierf
Gooide bliksems op Argon
En dacht die tempeldief te doden
't is wat ze wilde maar niet kon

Argon leefde, nam de benen
Maakte goud en stof daar buit
Liet Moemoe voor wat ze was
En vluchtte snel de tempel uit

Nu ze zuurgas konden brouwen
Had het rijk opnieuw een kans
Om de Horde af te maken
En te ontspringen die Ghouden dans

Maar ook de Ghouden bleven vechten
De Vernietiger ter eer
Ze bleven komen, bleven winnen
Zoals in de dagen van weleer

In het Zuid'lijke Reitze
Waar de Koppenburcht staat
Zou het lot in 't eind beslissen
Naar wie de overwinning gaat

Alle helden daar verzameld
Werkten samen aan een masjien
Om het zuurgas in te zetten
En het in de strijd te zien

Zijn vrienden, kennissen en collega's aanbaden nu opeens het AL.
Een nieuwe periode begon voor Nandor, vol van oorlogshoorn geschal.
Vechten, vluchten en verbergen, slapen in groepjes in het bos,
met andere verzetters streed ook Nandor er op los.

Maar toen het AL hem had gevangen en voor de stenen taf'len bracht
kreeg Qui-Watsu, vuige bedrieger, zelfs Nandor in zijn macht.
Om op de nipper te ontsnappen aan dit droef en wrede lot
trok Nandor zijn ogen uit zijn kassen, zo trouw was hij aan zijn God.

Met het genezen van zijn wonden en van het AL te zijn bevrijd
maken we hier voor Nandor een sprongetje in de tijd.
Een profeet van 't Licht kwam op zijn weege en zag in Nandor terstond
zijn kampioen tegen het Duister. De tweede maal dat het Licht hem vond.

De profeet vertelde Nandor dat na het verstrijken van zes eeuwen
twee groepen kampioenen moesten strijden als leeuwen.
Zonder de minste twijfel stelde Nandor zich paraat.
De profeet stelde hem op de proef en Nandor slaagde inderdaad.

En omdat Turin, de Elf Zilverlinde genaamd,
zich ook een weg naar heldendom had gebaad,
werden beiden Eternicanen, als kampioenen uitverkoren.
Hun lot was nu verbonden, ze zouden eeuwig samen horen.

Lang heeft Nandor getreurd dat zijn vriend Selwyn van indertijd
blijkbaar had gekozen voor de verkeerde kant in deze strijd.
Zij zouden hem moeten bevechten tot het bitt're eind.
Opdat het Duister opnieuw uit de wereld verdwijnt.

Bij de Heilig Berg gekomen kwam daar nog een held erbij.
De Dwerg Toth zou ook gaan vechten, met Turin en Nandor, zij aan zij.
Een priesteres der Grootmeester bleek daar profeet te zijn van het Licht.
Maar Nandor viel ook voor haar schoon ogen en haar stralende gezicht.

Blaauwe Vloek en Zwarte Zegen

Aanhoort Eternicanen, het schoon maar droef relaas,
van een strenge blauwe heerser en een dapp're zwarte dwaas.
Weet wel goed, gij brave burgers, ik verzeker u gewis
dat wat DiMara ooit voorspelde, thans al werkelijkheid is.
Dus hoor nu aan deze verhalen, vol van spanning en suspens,
bol van moed en bloed en liefde, echt geschikt naar ieders wens.

Hier en daar zijn oude lieden, vol ervaring, grijs en wijs
die nog weten wie er heerste, in het Halinuspaleis.
Grijs de Nimro was zijn naam toen, eerst nog bisschop in het Rijk.
Trouw aan Grootmeester Aller Magie en in macht aan geen gelijk.
Toen onze stad eens zonder vorst zat, wist men niet wie heersen moet.
De raad van kweet niet meer hoeveel, zocht hevig en verwoed
naar een nieuwe grote leider, die ons land beschermen zou.
Een leider als een koning, fier en dapper, sterk en trouw.
Maar wie konden ze vragen, wie was goed genoeg?
Wie was deze held, die zoveel dapperheid in zich droeg,
De Nimro trad toen voorwaarts, verhief vol durf zijn stem
en claimde deze zware taak, niemand benede ze hem.
En zo kreeg Grijs de macht, zo kwam hij op de troon.
Zo kreeg hij op zijn ad'lijk hoofd, een stadhouderskroon.
Het hele land dat feestte, het had opnieuw een vorst.
Wisten de mensen veel toen, dat hij slechts naar macht dorst.
Eén man wist dat wel al, een dienaar van de Dood.
Van Lethe en Negaster, zijn kennis was erg groot.
Zo was het dan dat Darius, De Kooper was zijn naam,
een groep getrouwen verzamelde, berucht van daad en faam.
Zij dienden Darius trouw, die Alpha werd genoemd,
als Omega's en Gamma's, werden de anderen beroemd.
Maar iedereen die kende hun wijd verbreide naam
'de zonen van de Feniks', broeders al tesaam.
Darius en zijn Zonen, zij stredden voor ons lot,
en probeerden te vereidelen, De Nimro's vuige plot.
Alles manipulerend, regeerde de despoot.
Zijn gemene Blaauwe Garde jaagde velen in de dood.
Grijs regeerde lange jaren en steeds was hij op zoek
naar verschillende componenten, om te breken zijne vloek.

Want er was iets met De Nimro, dat zelfs Darius niet wist.
Niemand wist echt wie hij was, daarnaar werd enkel maar gegist.
De Nimro zocht het land af naar drie bijzond're zaken :
Een bol, een hand, een schijf. Hij moest en zou eraan geraken.
Geen offer was hem teveel, geen prijs was hem te hoog.
Dat werd al heel snel duid'lijk, toen hij zich over de Elfen boog.
Want de schijf was in het Elfenbos, zo was hem toch verteld.
En dat was waar, zoals men zegt, het spreekwoord'lijk schoentje knelt,
Hij wilde hen niet vragen, naar dit machtig artefact.
Want hij wist dat al zou falen, goud, magie of tact.
Dus sloot hij een verbond met het Duisterelfendom,
en beloofde hen te versterken, als hij zijn schijfje krijgen kon.
De kinderen van Mazana gingen mee in dit verbond
en besloten om het Elfenbos gelijk te maken met de grond.
De aanval was verschrikk'lijk, een nacht van gruwel en gekrijs.
De duisterelfen waren met velen maar de draken waren van Grijs .
Welk een drama, zulk een slachting, alle Elfen gevlucht of dood.
En dat alles voor een schijfje, een machtig maar tragisch kleinood.
Maar zelfs dit tragische gebeuren, was voor De Nimro niet genoeg.
Gedreven door de hebzucht, die hij in zijn donker hart droeg,
liet hij Eternicaanse legers en de Oostkaltiërs bovendien
het Keizerrijk aanvallen en daarmee liet hij zien
dat geen leven hem interesseerde, 't interesseerde hem geen bal.
Hij wilde zijn drie artefacten voor zijn ceremonie ... en dat was al.
De Zonen van de Feniks zaten dan ook niet stil.
Ze begonnen te raden wat het was dat Grijs wil.
Darius liet van zich horen, hij recruteerde in het veld.
Vele dapperen deden mee, elke man daar was een held.
Maar hoe goed ze ook probeerden, Grijs stoppen konden ze niet.
Hoe goed ze ook probeerden, tot Darius' groot verdriet.
Toch vond Grijs ze zo vervelend, dat hij actie ondernam.
Alleen de Goden konden weten, wat voor onheil daarvan kwam.
Hij liet één van zijn spionnen, DeVos, zo heette hij,
tot bij Darius infiltreren en hij raakte vreselijk dichtbij.
En op een onverwacht moment achter Darius zijn rug
trok De Vries zijn dolk en stak toe, hard en vlug.
Niemand heeft daarna nog iets van die twee gehoord.
Maar voor iedereen was het duidelijk wie Darius had vermoord.
En zo ging de veldtocht verder, tot Irogne gingen wij.

Als nieuwe ridder van de Feniks sprong hij gretig op zijn taak.
En bevocht er op woeste wolfse wijze, een vampierachtige draak.
En met zijn legendarische moed, bij geen andere held bekend,
redde hij Gabriella van Eberen, aanstaande vrouw van de Prins-Regent.

Hij stond als priester van de Maanwolf bij Grijs De Nimro's ritueel.
Zo ontsnapte hij aan Paradims list, al scheelde het niet veel.
Die had het Roedel willens nillens, tegen Hodrag opgezet.
Maar door zijn rol in het ritueel, ontsnapte Nandor daaraan nog net.

Al in die lang vervlogen dagen, zo vele jaren terug,
sprak een Elf Nandor aan en kwam met groot nieuws over de brug.
Drie uitverkoren helden, kampioenen van het Licht,
zouden met Duister moeten strijden in een ultiem Godsgericht.

Maar voor deze grote mare was het thans nog wat te vroeg.
Zo vond ook Nandor, die met verse moed, een nieuwe bladzij opensloeg.
Ulreich was zijn doel nu, waar vrienden zuchtten in slavernij.
En bij die reddingsmissie, was Nandor uiteraard weer bij.

In Ulreich aangekomen, nam Nandor weer het heft ter hand.
En hij stichtte mee het Ravenhof, een klein nieuw stukje vaderland.
In een nieuwe raad gezeten, regeerde hij meestal met succes.
Al balanceerde zijn beleid soms op het scherp van een mes.

Want de demon Rat misleidde met een gruwelijke list
alle Ravenhofbewoners, waarvan niemand beter wist.
Hij deed zich voor als Nandor en doodde koudweg in publiek
een arm hoertje dat hij verscheurde. Zo'n demon is gewoonweg ziek.

Geheel ontdaan en vol van twijfel gaf Nandor zich spontaan
bij het Ravenhofse gerecht, de Draak van 't Licht ter ere, aan.
Er kwam een raad van de Geloven en die besliste tot grote vreugd
dat Nandor hierin onschuldig was en zijn leven één van grote deugd.

Maar ook hier haalde het noodlot Nandor en zijn vrienden in.
De ijshel ging plots open! In Ravenhorst blijven had geen zin.
Door de Schemerwereld reisde Nandor vol vertrouwen weer naar huis.
Maar groot was zijn verbazing ... want daar was het niet meer pluis.

Het Epos van Nandor

Als priester van de Maanwolf, in zijn dorp, 'Spikdoorn' genaamd,
werd Nandor al heel vroeg, om zijn toewijding befaamd.
Eervol weidde hij zijn leven aan de Moeder van de Maan.
Huwen, genezen of begraven, altijd moest hij klaarstaan.

Toch broedde er iets in hem, een drang naar avontuur.
Hij droomde van grote draken en prachtige vogels van vuur.
Hij droomde over oorlog, grote moed en heldendom.
En hoe hij ook bad, die dromen keerden steeds weerom.

Dus pakte hij zijn boeltje en trok de wereld in.
Vrolijk zocht hij avontuur, vol goede moed en blij van zin.
In Reitze woedde er een oorlog, om mithril, dat duur metaal.
En Nandor nam er ook aan deel, hij gaf zich helemaal.

Hier vond hij ook het Roedel, de Clan van de Wolvin.
Elswood, Gerolf en Grimwolf, die zaten er toen al in.
Tesaam met deze helden streed hij dapper, hard en koen.
Moest hij zijn leven opnieuw beginnen, hij zou het allemaal overdoen.

Zo werd Nandor eens vervloekt, door De Nimro, de Prins-Regent.
Alleen maar omdat hij zijn ontmoeting met Dries Zarka had bekend.
Gelukkig was er Paradim, door velen onbemind.
Die verlost Nandor van zijn vloek, hoe raar dat dat ook klinkt.

Toen werd hij vaandeldrager, van het Roedel uiteraard.
En trok hij mee ten strijde met zijn harnas en trouwe zwaard.
Met Eternicaanse troepen trok hij mee Yrogne in.
en maakte het tot Yzergronde. Voor Yrogne een nieuw begin.

Op Keizerrijkse bodem werd hem een grote eer vergund.
Dit was in zijn ganse leven, toch zeker een hoogtepunt.
Generaal De Vries sloeg hem tot ridder, da's op zich al niet niks.
Maar een Weger maakte hem bovendien tot ridder van de Feniks.

Yzergronde is 't toen geworden, onder Eternicaanse voogdij.
De Blauwe Garde zocht er verder, in de krochten onder de stad
Mensen folt'ren, goud verspillen, tot ze eind'lijk alle voorwerpen had.
Toen verscheen De Nimro zelf, zijn doel was nabij, zo bleek.
En achter hem daar liep een lijk, dat verdacht veel op Darius leek.
Niet alleen had onze tiran, zijn artefacten bij elkaar
hij had ook zijn grootste vijand als dienaar kant en klaar.
Alles leek verloren, niets leek nog gebaat.
Het ritueel ging zich voltrekken en niemand wist nog raad.
Grijs ging op de wal staan van de fors ommuurde stad
en beval zijn discipel Paradim, die alles voor macht overhad,
dat zijn hele ritueeltje, zonder storing door kon gaan.
Dus zette die vuige tovenaer, het roedel daar vooraan
om iedereen te verhind'ren, te verstoren het ritueel.
De arme misleidde wolvers, wisten zij toen veel,
dat het Hodrag in persoon was, die daar passeren wou.
Ze bevochten hun eigen draak daar, zwaard tegen klauw!
Zo kon Grijs zijn ritueel toch voltrekken in die nacht!
En opeens kwam daar vrij, een ongelooflijke kracht!
De Nimro werd een vuurbal, die naar de hemel vloog
en verdween in 't firmament met een schitterende boog!
Wat is er van hem geworden? Is er iemand die het weet?
Hodrag vond het ni zo erg. Niemand die hij iets verweet.
Al gaan er thans verhalen over Linus in het rond.
Had de Oude hier de hand in? En op welke grond
stoelen die verhalen? En wie vertelt ze bovendien?
Al deze getuigen blijven ongezien.
Zo vergaat het de legendes van ons Eternicaanse volk
En zolang het legendes blijven ... blijf ik ook graag hun tolk.

HELDENDICHTEN

DOOR

CYRION

DEN BARD

